

KALBİME SENSİZLİĞİ ANLATAMADIM

*Kendi derinliklerine inip
sır perdelerini arulamaktan korkma...*

ROMAN

AHMED
GÜN BAY
YILDIZ

KALBİME SENSİZLİĞİ ANLATAMADIM

Ahmed Günbay Yıldız

Romantik

TİMAŞ YAYINLARI | 4242

Edebiyat Kitaplığı - Roman | 218

YAYIN YÖNETMENİ

İhsan Sönmez

EDİTÖR

Ayşe Tuba Ayman

KAPAK FOTOĞRAFI

Drunaa / Trevillion Images

KAPAK TASARIMI

Ravza Kızıltuğ

İÇ TASARIM

Tamer Türp

1. BASKI

Eylül 2017, İstanbul

2. BASKI

Haziran 2019, İstanbul

ISBN

ISBN: 978-605-08-2584-8

9 786050 825848

TİMAŞ YAYINLARI

Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No: 5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24

timas.com.tr

timas@timas.com.tr

   timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık

Sertifika No: 12364

BASKI VE CİLT

Altın Kitaplar Yayınevi Matbaası
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad. No:32
Mahmutbey - Bağcılar/ İstanbul
Telefon: (0212) 446 38 88
Matbaa Sertifika No: 44011

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak
Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

*Yeryüzünü sel alır da yağmur düşmez
çatlaman topraklarıma sen olmadıkça!..*

Akasyalar, gelincikler ve hanımelleri verirler kışın veda haberini, ancak baharın müjdecileri ve süsü beyaz örtünün altından gülümseyen kardelenlerdir.

Nisan yağmurlarıyla erimeye başlar karlar ve kardelenler taze bir baharın açılışını yaparlar karların örtüsünü üzerlerinden atıp toprağın bağrından sıyrılırken.

Daha sonraları rüzgâr kokusunu çalar akasyaların, hanımellerinin, iğde ağaçlarının ve gelinciklerin...

Göçmen kuşlar vefasız değillerdir anlatıldığı kadar. Her kışın ardından eski mekânlarına dönerler onlar da.

Ilık, üşütmeyen insanın tenine dokunup ruhunu okşayan büyülü bir hava vardı bugün dışarıda. Ömrünün kim bilir belki de en yoğun ve en hüzünlü günlerinden birini yaşıyordu oturduğu pencereden dışarıları seyrederken.

Üniversiteyi bitirmiş, yüksek lisansını tamamlamış, çocukluk günlerinin ideali olan hedefe doğru ilerliyordu Bilal.

Semtin en görkemli konağının penceresinden sokağı seyredirken çocukluk günlerini hatırlamıştı...

Henüz on yaşlarındaydı o günlerde... Siyah bir makam arabası durmuştu ilçedeki evlerinin bahçesinde. Önce korumalar inmişlerdi makam arabasından, ardından bir görevli aracın arka kapısını açmış, şık giyimli genç bir adam düşmüştü görüntüye. Korumaları karşısında el pençe divan duruyorlardı.

Annesiyle konağın üst katının balkonundan görmüşlerdi bahçelerinde duran aracı...

Hayretle seyrini sürdürürken gözlerini konağın avlusundan içeri süzülen misafirlerin üzerinden çekmeden sormuştu annesine:

“Anne, o araçtan inen adam kim?”

Zihnine fotoğraflarını astığı manzarayı hiç unutamayacaktı annesinden aldığı cevaptan sonra.

“O, bu şehrin valisi!..”

“Yanıdakiler neden ellerini bağlıyorlar etrafında durup, o da babam gibi ağa mı?”

“Hayır, o bu kentin mülki amiri.”

“Mülki amir ne demek anne?”

“Bu şehri idare eden yetkili... Devlet baba dedikleri makamda oturan adam...”

“Neden geldiler?”

“Halanın oğlu için taziyeye gelmiş olmalılar.”

“Anne, ben de büyünce vali olayım mı?”

Gülfem Hatun kaygılıydı oğlunun saçlarını okşarken:

“Ol elbette. Yarın bu kanın bedeli için seni seçip eline silah vererek hayatını karartmazlarsa...”

“Seyda anlattı anne. Kan davası, öz almak için masum bir âdemi öldürmek, âlemi öldürmek gibidir, dedi. Ben öyle işe karışmam, hafızım ben!”

“Karışma, uzak dur gücün yeterse!”

Öyle de olmuştu sonunda. O gün için şansı yaver gitmiş, aileden bir başkasının bahtını karartmıştı o dava...

O günden beri hayallerini süsleyen idealiydi kaymakamlık. Evet, önce kaymakam olacaktı, daha sonra vali...

Sınav yakındı ve umuduna açılacak yolun yorgunuydu Bilal. Henüz yirmi altıındaydı. Hasret, yalnızlık ve sıla özlemi vardı yüreğinde.

Tam yedi yıldır uğramamıştı doğup büyüdüğü bu şehre... Sılası aklına geldikçe efkârı dağlar kadar aşılmaz olsa da bağrına taş basmıştı Bilal.

Dalıp gitmişti sokağı seyrederken. Gün solmuş, bir kâbus gibi çökmüştü başkentini üzerine karanlıklar.

Yorgundu, ara vermişti çalışmasına. Hayallerine ara verdirmeyen bir hasretin sarmalındaydı duyguları.

Her yıl annesi gelirdi Ankara'ya, babasından güçlkle izin koparıp. Evladının evini ocağını düzenler, aldığı müsaade kadar durup dönerdi yuvasına. Bilal işte o anlarını yılın en mesut günleri olarak yaşardı annesi yanındayken.

Abisinin ve annesinin tembihlerini ötelememişti Bilal ve tam yedi senedir doğup büyüdüğü şehre ayak basmamıştı. Ankara Hukuk Fakültesini kazandığında özel bir daire kiralanıp döşenmişti kendisi için.

Talihsiz bir hikâyesi vardı Bilal'in. Babası ile arasında deva bulmaz bir fikir ayrılığının sargı tutmayan yarasıydı onu hasretini çektiği şehirden uzaklarda tutan... Törelere, geleneğin tabulaştırılmış kurallarına karşı koyuşunun yansımaları vardı babasıyla oğlunun arasında.

Yedi yaşında Kur'an'ı hıfz etmiş, Seyda'nın rahle-i tedrisinden geçmişti. Törenin dini inciten kurallarına meydan okuyuşunun bedeliydi yalnızlığı...

O geniş bir sülalenin kan davası yüzünden ikiye bölünmüş, güçlü bir aşiretinin ferdiydi.

Yıllar öncesine dayanan, yüreğindeki burukluğu gün geçtikçe biraz daha çoğaltan gamlı bir hikâyesi vardı Bilal'in...

Akşam namazının edasından sonra yeniden az önce kalktığı yere oturmuş, dalıp gitmişti maziye...

Aşireti kan davası sebebiyle bölen, aynı dedenin torunlarını karşı karşıya getiren talihsiz bir aşk hikâyesiydi.

Aralarında çıkan anlaşmazlığın peşinden iki amca çocuğu aynı anda tetiklere dokunmuş, sonları olmuştu bu.

Bilmem kaç bilinmeyenli, ketum bir hikâye bırakmışlardı arkalarında. Hangi kızdı hikâyenin sahibi ve öfkeyi tırmandıran kim olmuştu? İşte bu sır da onlarla birlikte gitmişti mahşere, ancak yaşanılması zor bir dünya bırakmışlardı arkalarında kalanlar için.

Daha sonrasında Mollalar ve Sofular lakabını kullananlar olarak iki hasım tarafa ayrılmışlardı. Bölünen sülalenin Mollalar kanadının reisi Molla Rıza, Sofular kanadın reisi ise Sofu Mahmut olmuştu.

Daha ölen gençlerin ağıtları tükenmeden Mollalardan Rıza'nın ablasının oğlu Muhsin kan davasına dönüştürülen hikâyenin devamıydı.

Vali işte o gün taziye için gelmişti Molla Rıza'nın konağına. Sıkı güvenlik önlemleri alınmıştı her iki aşiret mensuplarının ikametgâhında.

Söz vermişti Molla Vali Bey'e:

“Sürüp gitsin istemeyiz elbette Vali Bey. Başlatan biz değiliz...”

Henüz Vali Bey'e söz verdiği günün akşamında aile meclisini toplamıştı Molla Rıza.

Alınan karar şaşırtmamıştı kimseyi. Bilal'in o akşam aile meclisine çağrılışı hoplatmıştı annesinin yüreğini.

Oturdukları odanın kapısında bekleyen haberciye baktığında gönül telleri kadar titrekti annesinin saçlarında dolaşan parmakları. İçli bir fısıltı vardı annenin dudaklarında:

“Kabul etmeyesin sakın!”

Bilal şaşırp kalmıştı. Kulaklarına dökülen sözcükler hancılarıydı beynini, kapıda bekleyen haberciye ve daha sonra annesinin gözlerinin derinliklerine takılıp kaldığında.

Bir tedirgin fısıltı vardı annenin kulaklarına güçlkle ulaşan. Anlamamıştı belli ki neden çağrıldığını:

“Neyi?”

Benzi uçuk umutları solgundu annesinin oğlunun kulağına eğilip fısıldanırken:

“Eline tabanca verip öç al diyecekler. Yiğidim, delikanlım diyecekler. Aldanma sakın dik dur ve reddet.”

Kapıda bekleyen habercinin zihninde kuşkular uyandırmıştı Gülfem Hatun'un davranışları, ancak o sadece bir haberciydi.

Bilal, kendisini çağırmaya gelen haberciyle birlikte aile meclisine girdiğinde gözler üzerindeydi.

Molla Rıza oğlunu yanına çağırdığında yerinden kalkıp saçlarını okşamış, “İşte kanımızın bedelini ödetecek yiğit,” demişti. Beyaz bir tülbende sarılı tabancayı açığa çıkarıp uzatmıştı Bilal'e:

“Al bunu ve gururun gibi muhafaza et. Bir cengâver yiğit gibi yanında sakla ve sana verilecek isme yaklaştığında mertçe ona seslenip tetiğe dokun.”

Bilal'in babasının kendisine uzattığı tabancaya aldırış etmeyişini çileden çıkarmıştı Molla Rıza'yı:

“Bilal, alsana verilen emaneti!”

Babasının gözlerinin içine bakarken garip bir edadaydı Bilal. Uzanmamıştı kendisine verilen tabancaya ve gözleri anlatıyordu tepkisini. Konağın salonunu sarsan bir haykırıyla ürperiyordu Bilal:

“Al şu tabancayı ve dediğimi yap!..”

Hal dili konuşmuştu önce. Uzanmamıştı verilene ve sakin bir mırıldanıştıydı Bilal itiraz ederken:

“Sen benim katil olmamı mı istiyorsun baba?”

Aşırı bir hiddete kaptırmıştı kendisini Molla Rıza:

“Öcümüzü almanı istiyorum senden!”

Bilal’in yüreklenişi zıvanadan çıkarmıştı Molla Rıza’yı:

“Kur’an kan davasını haram kıldı baba. Peygamber Efendimiz Veda Hutbesi’yle onu yasakladı. Bana oku ve hafız ol, dediniz; şimdi de öç al ve katil ol, diyorsunuz...”

“Bana akıl vermeye kalkışma çocuk! Bu bir töredir ve sen de onun emrini yerine getirmekle mesulsün.”

Büyümüş de küçülmüş bir eda vardı Bilal’in tepkisinde. Seyda onun sadece hafız olmasını istememiş, Kur’an’ın ruhunu kazımıştı ezber ettiği ayetlerin yorumlanmasıyla.

“Belli ki bana hafız olacaksın diyen babam, Kur’an’ın emirlerini bilmez ve bana elini kana bulayacaksın der. Baba, kul olmanın asıl görevi öldürmek değil yaşatabilmektir. Yüce Sanatkâr’ın duygu, düşünce ve iman nasip ettiği insanlar, O’nun emirlerine karşı koyamazlar... Suç işleyenindir diyor bizleri yaratan, elini kana ve günaha bulaştırmayanlardan öç alınmaz.

Kan davasının yanlışlığının şöyle söylediğini anlatmıştı Kur’an’ı ezber ederken Seyda:

‘Öç almak isteyen öfkeye kapıldığında, suçu işleyen de onun kan bağından kim varsa yok et, duygusuna kapılır. O aklın rüzgârına kapılanlar binlercesini öldürseler de kalplerini

kuşatan kin asla tükenmez. Gel gör ki yaşananların geri dönüşü olmaz, kusur üstüne kusur işler gideriz.’

‘Bir âdemi öldürmek âlemi öldürmektir,’ diyor okuduğumuz Kur’an. Ben kimseyi öldüremem baba, başışla. Sen de öldürmek için değil, yaşatabilmek için gücünü kullansan ve savaş için değil barış için savaştın?..”

Beynine çivi gibi çakılmıştı Bilal’in sözleri Molla Rıza’nın:

“Bu bizim töremizdir budala. Âlemin içinde yüzümüz kara mı olsun istersin sen. Biz atalarımızdan böyle gördük, böyle devam ederiz.”

Bilal’in babasına verdiği cevap yenilir yutulur gibi değildi. Aile meclisinde yerle bir olmuştu itibarı Molla Rıza’nın. Salonun avizelerini sallamıştı tabancayı oğluna yeniden uzatırkenki haykırışları:

“Bilaaal! Al şu tabancayı da söyleneni yap. Babana akıl mı verir oldun sen?!”

Uzanmamıştı Bilal tabancaya. Babasının gözlerinin içine baka baka sitemli bir seslenişi vardı:

“Helak olan kavimler de atalarından öyle gördüklerini söylemişlerdi baba.”

İlk acımasızca şaklayan tokadıydı babasından yediği. Yüzünde izi kalacaktı o tokadın ve kalbinde kanayan, şifa bulamayan ve sargı tutmayan bir yara olarak taşıyacaktı yaşadıkça...

Kirpiklerine asılan damlacıklar konuşmuştu önce ve sonra babasına kahırlı bakışları. Daha sonra kuruyan dudakları kıpırdamış, duyguların argümanlarını yüreklendirip kahırla dillendirmişti sitemlerini:

“Oku, hafız ol, Kur’an’ı hıfzet dedin ve onu başardım. Şimdi benden katil olmamı istiyorsun. Hangisi doğru bunların?”

Bu tepki ikinci tokadı aşk ettiriyordu suratına Bilal’in.

Abisi Musa atılmıştı meydana:

“Baba, ver o tabancayı kimi istiyorsan işini yarın bitireyim.”

Büyük oğluydu Musa ve ona kıyamamıştı Molla Rıza.

Tabancayı az önce kalktığı koltuğun üzerine bırakıp alından öpmüştü büyük oğlunun:

“Sen bana lazımsın,” diyordu ve ekliyordu hemen peşinden. “Bu aşiret seninle güçlenir benden sonra ve seninle yaşar. Sen Mollalara lazımsın...”

O akşam aşiretten başka bir çocuk üstlenmişti o talihsiz görevi ve işini meydanda bitirdiğinde korkup aklını atmıştı. Artık o aşiretin delisi olarak yaşayacaktı...

Derin bir iç çekişi vardı Bilal’in oturduğu pencerenin önünde. Yıllar öncesinin acısını duyuyordu yüzünde. Elini o günün iz bıraktığı yerlerde gezindirirken aynı acıyı duyuyor ve aynı hüznü yaşıyordu başkentteki evinin penceresinden sokağın alaca karanlığını seyrederken.

Babası Molla Rıza ile arasında inanılması güç bir mesafe vardı o günden sonrasında...

Aradan seneler geçmişti. Büyük dayısı Rauf Sökmen’in oğlu Yalçın Sökmen ile başkentte ayrı üniversiteleri tutturmuşlardı.

Molla Rıza sıcak değildi Bilal’e karşı. Malum olay baba ile oğlunun kalplerine perde çekmişti o günden sonra. Büyük dayısı Rauf Sökmen ve küçük dayısı Seyda olarak tanınan Yusuf Sökmen ilgilenmişti Bilal’le.

Üniversite ikinci sınıfa geçtiklerinde dayı halaoğulları coşkuyla dönmüşlerdi baba ocaklarına. Az da olsa aralarında bir sıcaklık doğmuştu baba oğlun, anne Gülfem Hatun’un çabalarıyla...

Dayılarına gidiyor, abisiyle şehri turluyorlardı. Aile hayatında yeni bir sayfanın açılışı sevindirmişti herkesi. Ancak çok

sürmemiştir o da... Garip bir konuşmanın içinde bulmuştu kendini Bilal...

Aşiretten bir fert istişare için çalmıştır Molla Rıza'nın kapısını. Bilal ve abisi Musa vardı yanlarında.

Bilal kulak kesilmişti konuşmalara, konuyu dinlerkenki tepkisini yüzündeki hayret ifadesiyle gösteriyordu kendini.

“Ağam aşiretimizden Kasım oğlu Mürsel ister kızımızı. Biz aile olarak uygun bulmuşuz, ancak kızımız, ‘Ölürüm de onunla evlenmem,’ der başka bir şey söylemez. Gidip bir de ağama sorayım, o nasıl bir akıl verir duyayım diye buraya gelmişim.”

Molla Rıza'nın vereceği cevaba kilitlenmişti Bilal. Başını önüne eğip bir müddet düşündükten sonra kısık bir sesle ulaşıyordu sorunun sahibine:

“Araştırdınız mı, kızın gönlünde birinin olup olmadığını?”

“Söylemez ağam. ‘Cesedimi götürürsünüz ona,’ der de başka şey söylemez.”

“İşi kadınların ve çocukların gönlüne bırakırsak hükmü kalmaz hiçbir şeyin. O nasıl bir cürettir ki babasının rızasına itiraz etme edepsizliğini gösterir!”

Bilal yadırgamıştı babasının sözlerini. Müsaade istemeden söze girişini ateşlemişti Molla Rıza'nın öfkesini.

“Baba, kızların da bir gönlünün olduğunu bu gibi kararları verirken neden unutturuz? Yuvayı kuracak olan delikanlıya da kıza da sorulmalı benim bildiğim.”

Herkes hayretler içindeydi. Olanlar yine olmuştu. Bir an fırtına öncesi sessizliğine bürünmüştü buldukları mekân ve Molla Rıza'nın hışımla yerinden kalkışı hoplatıyordu yürekleri.

“Kalk oradan!” diye bağırılmıştı Bilal'in karşısında durup ve dindiremediği bir öfkeyle herkesin gözleri önünde hışımlı bir tokat indirmişti Bilal'in suratına.

“Defool! Bir daha da aile meclisine adım atmayacaksınız!..”

Tamı tamına altı yılını bitirmiş yedinci yılındaydı Bilal'in baba ocağına uğramayışı. Annesi ve dayılarının imkânlarıyla okuyor, babasından gelen hiçbir maddi yardımı kabul etmiyordu. Onarılması zor bir gönül kırgınlığı vardı babayla oğlun arasında o günden bu yana...

Doğup büyüdüğü yerler ne vakit aklına düşse, efkârı dağlar kadar aşılmaz olur, bağına taş basarak susturmaya çalışırdı hasretini...

Dersini, yapacağı her şeyi, açlığını bile unutmuş, oraları hayal ediyordu pencerenin kenarında oturmuş.

Ana hasreti aşılmaz bir dağ gibiydi son günlerde yüreğinde. Son iki yıldır annesinin ziyaretine de izin vermemişti Molla Rıza. Daha çok dayısının oğlu Yalçın'dan alıyordu memleket havadislerini.

Kendisini hayal dünyasının kollarına bırakan yine oydu. Az önce tam da çalışmalarına odaklandığı bir zamanda telefonla aramış, "Gel artık, gönlündeki deva bulmaz kırgınlığı unut," demişti Yalçın. Oldukça uzun bir telefon konuşmasıyla hasret gidermişlerdi iki kuzen, memletini hatırlatmıştı Bilal'e Yalçın Sökmen...

Kendisini derse verememişti o konuşmadan sonra; başaramamıştı, yeniden pencerenin kenarındaydı maziyi terennüm için...

Bir zil sesiydi onu hüznle dolu hülyalarından koparan.

"Akşamın bu saatinde?.." diye irkilip toparlanmıştı Bilal. Geleni gideni olmazdı fazla.

Yerinden kalktığında sakın ve düşünceli adımlarla yürümüş-tü kapıya doğru. Derin bir merak içindeydi kapıyı aralarken. Hiç tahmin etmediği biri vardı karşısında durup kendisine tebessüm eden.

Donup kalmıştı. Hayretini gizleyemiyordu onu seyrederken. Neden sonra dudakları aralanmıştı nihayet:

“Kuzen!”

“Vefasız, beklemiyordun değil mi?”

“Az önce telefonla konuştuk. Oraları anlatıyordun!”

“Sabah erkenden indim uçaktan. İhale vardı. İşlerimi görünce aradım ve sürpriz yapayım dedim kuzen.”

Sitemkârdı bakışları Bilal’in:

“Seninle konuştuktan sonra ders çalışmayı bile istemedi canım. Oraları çok özlemişim...”

“Düğünüme bile gelmedin Hafız... Öyle mi konuşmuş-tuk seninle? Hani aynı salonda ve aynı günde çifte düğün olacaktı?..”

“Sen acele etmeseydin olabilirdi.”

“Öyle bir hazırlığın vardı da neden söylemedin, beklerdim...”

Keyifsiz bir bakışı vardı Yalçın’ın gözlerine:

“Yok! Gönül sarayı misafirini belirlemedi henüz.”

“Kapıda mı konuşacağız Hafız...”

“Hay Allah! Şaşırttın beni kuzen. Seninle konuştuktan sonra hayallerim ve hasretim hep oralıydı. Ders çalışmayı bile bırakıp maziye derdest ettim saatlerdir.”

İçeri geçip kapıyı kapadıkları andan itibaren sohbetlerine diyecek yoktu... Çay demlemişler, basit bir sofraya kurup semaverde fokurdayan çay eşliğinde koyu bir sohbe dalmışlardı...

Yalçın önce annesinden, babasından ve dayılarından haberler vermiş, sonra düğün dernek meselesine gelmişti sıra. Uzun zamandır yüreğinde ukde gibi duran buruk duygularını sıralamaya başlamıştı Yalçın:

“Neler hayal etmiştik seninle lise yıllarımızda kuzen, hatırlıyor musun? Çifte düğün yapacaktık, yalnız bıraktın beni. En azından sağdıçım sen olacaktın...”

“Durumumu biliyorsun kuzen. Ben sadece senin değil, abimin düğününde bile bulunamadım.”

“Seyda’nın bu hususta seni suçladığını da biliyor muydun? ‘O bir babadır, haksız olsa bile gelip elini öpmeliydi,’ diyor, senin için.”

“Babamı tanımaz mıyım ben kuzen? Kovdu beni, sözünden geri adım atmayacağı da malum...”

“Yanılıyorsun Hafız. Geçenlerde halamla konuşurken, ‘Oğlunu çağırdın mı?’ diye sormuş... Halam, ‘İlk defa gözlerinin yaşardığını gördüm,’ dedi senden konuşurken. Halam ona, ‘Senden çekindiği için gelemiyor desem, kızarmısın?’ dediğinde eniştem, ilk defa üstü kapalı bile olsa hasretini ortaya koymuş, ‘Oğlun benden de inatçıymış,’ diyerek.

Sen hafızsın, dini hepimizden çok daha iyi bilir ve yaşarsın; kovan baban bile olsa bu inat sana günah kazandırır bilesin.”

“Anneme de sözüm var kuzen. Hele şu sınavlar bir bitsin... Benimkisi kırgınlık değil; törelerin, bazı âdetlerin imanın şartı gibi vazgeçilmez sayılması ürkütür yüreğimi.”

Bilal’in aklında olmayan bir masal gibiydi Yalçın’ın anlatacakları.

“Halamın sana çok önemli bir sürprizi varmış. Kaymakamlık sınavını kazandığında bombayı patlatacağını söylüyor.”

“Babamla barıştırmayı düşünüyor olmalı.”

“Söylemedi, ama bana göre daha değişik bir şey sanki. Sır gibi saklıyor hepimizden.”

“Seyda’dan saklamaz annem.”

“Seyda’nın da halamdan sakladıkları yok mu sana göre?”

“Seyda farklı kuzen... O bazı sırlarını ahrete götürmek için sinesindeki kasada saklar, bilmez misin? Hatırlıyor musun halam Seyda'nın gizlediği o sırrın bir gönül hikâyesi olabileceğini söylemişti de bir gün, seninle Seyda'nın kapısını çalmıştık. Sözüm ona onu oyuna getirip ağzından laf alacaktık... Durup sakince dinlemişti bizi. Hatta ben utanıp çekinmiştim amcamdan da sen sormuştun bütün soruları ona:

‘Aşk neye benzer Seyda?’ demiştin de buruk, inadına hazin bir tebessümle gülümsemişti gözlerimize gözlerini dikip...

‘Yeğen, âşık mı oldun yoksa?’

‘Yok dayıcığım, sadece neye benzer diye sormuştum...’

Siyahı sakalları, aklar düşmemişti o zaman:

‘Aşk gözyaşdır,’ demişti, derin bir ah vardı dudaklarında ciğerlerini kavuran. Hassas ve içliydi sesi hatırlıyor musun? Benim şu an gibi gözlerimin önünde o manzara. ‘Önce kalp ağlar,’ diyor ve duraklıyordu. Sanki boğazında düğümler atan bir hikâyesi vardı halamın dediği gibi. ‘Vuslatın muştusu yüreğe düştüğünde, dünya aşkı misafir olduğu gönlü bayram yerine çevirir... Vuslat umutsuz dağların arkasındaysa, sevenlerin üzerine güneş doğmaz, yeğen. Umut yokuşu tükenip yürekler bir olmadıkça... Mevsim bahar bile olsa bile onların hazanıdır... Bahtı karanlıkları koyulaştıran bulutların arasındaysa seven gönüllerin, güneş doğmaz şafak sökmez sabahlarında ve hasret büyür sargı tutmaz kanayan yüreklerdeki aşkın yarası... Aşk gözyaşdır önce! Kalp ağlar... Vuslat uzaklaştırdıkça mesafeleri sevenlerin duyguları kara bağlar...’

İşte o günden beri ben, amcamla sevdiği o meçhul kızın arasına üstesinden gelemediği bir ayrılığın girdiğine inanırım kuzen.”

“Bazı gönül hikâyelerinin dillendirilmeden kendileri ile beraber toprağa düştüğünü söyler kâmil olanlar. Dayımın öylesi bir sırrı varsa onunla birlikte göçer bu dünyadan... Konuyu

değiştirelim istersen kuzen. Biz lise son sınıftayken Meryem lise birinci sınıftaydı... Hep hayat arkadaşım o olsun isterdin ve dediğini yaptın. Mutlu musun, biraz da ondan konuşalım istersen?..”

“Çok! Sahi, sen de dayına benzemişsin Hafız. Ben Meryem hayat arkadaşım olsun isterken senin de gönlünde birinin olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?”

“Gönül bir yerlere kayar, ama benim sarayım hep boş kaldı bugüne kadar kuzen.”

“Bana masal okuma Hafız. Hani okulun voleybol takımında beraberdik. Meryem ve Gülşah biz galip geldikçe çılgınlar gibi alkışlardı da Zülküf delirirdi...”

“Ne anlam çıkarıyorsun şimdi bundan?”

“Meryem söyledi nişanlandığımız gün. Gülşah’ın gönlü de sendeymiş.”

“Seyda’nın beylik bir sözü vardır hatırlıyor musun? ‘Günaha girmemek için gözlerinize yasak koymalısınız. Bakarken sınırı aşmayın,’ derdi... İşte ben hep öyle yapmaya çalıştım kuzen.”

“Hafız sen de bazen dalıp giderdin onu gördüğünde...”

“Her neyse kuzen... Olmayacak duaya amin desek bile, gönülleri yokuşa sürüp eziyet çektirmeye ne gerek var?”

“Meryem düğün salonunda onunla baş başa kaldığında aynı şeyleri söylemiş Gülşah’a:

‘Neyi hayal etmiştim biliyor musun Gülşah?’ demiş.

‘Bilmem!’ diye karşılık vermiş Gülşah Meryem’e.

‘İkimiz seninle ayrılmaz arkadaş olduk. Yalçın bize dünür gönderdiğinde, aynı gün Bilal’in de sana dünür göndermesini ne kadar arzularım anlatamam...’

‘O düşüncenin hayali bile güldürür insanı!’

‘Hatırlıyor musun, okulun voleybol takımında oynarlarken onları alkışladığımızda amcanın oğlu Zülkûf kudurur küplere binerdi. Duyduğuma göre çok zengin olmuş ve seni istiyormuş.’

‘Babam ve amcam defalarca sordular, yok dedim.’

‘Bırakmıyormuş peşini.’

‘Umurumda bile değil...’

‘Seni en az kendim kadar tanıdığımı sanıyorum. Bilal’de gönlün vardı.’

‘Meryem, sen benim imkânsız bir aşkla sınanmamı mı arzuluyorsun?’

‘Kâinatın Sahibi yazmışsa, o senin imkânsızlık dediğin duvarları yıkar. Sen inançlı bir kızsın gülüm. Tek Hüküm Sahibi olan Yaratıcı’nın emriyle olur her şey, umutsuzluk yakışır mı kul olana?’

‘Akıl düşünür olacakları Meryem. Sonunda töre kaderimiz olursa?’

‘Tövbe de arkadaşım. Törenin üstünde de bir kader vardır.’

Gözleri dolmuş Meryem’i dinlerken Gülşah’ın. Ona ne söylemiş biliyor musun?’

‘Şimdi bunların sırası mıydı kuzen? Ben hedefime yürürken aklıma başka şeyler yazmaya başladın...’

‘Hayatını da düşün Hafız. Gülşah’ın söyledikleri çok önemliydi. ‘Umut yokuşu vuslata uzanan yolmuş... Ve gönülden dualarmış umut çiçeklerini soldurmayan. Gel gör ki bir tanem sen yine de düşüncelerime zoru ekme. Görünen köy kılavuz istemezmiş arkadaşım. Ne hayaller kurmuştuk nişandan sonra Yalçın’la birlikte. Onlar kuzenler, ama kardeşten de öte bir bağlılıkları vardır birbirlerine... Seyda araya girse, olabilir düşüncesindeydik Yalçın’la.’

Gözlerinden sağanaklar boşalmış o zaman, ‘şu an senin mutluluğunu konuşsaydığ. Unut istersen o olmayacak duaya amin deyişimizi.’ İşte böyle Hafız...”

Yalçın Sökmen’in Ankara ziyaretinden hemen sonra annesinden bir mektup almıştı Bilal. Oysa kendisine hiç mektup yazmamıştı şimdiye kadar.

Özlem gidermek ve haberleşmek için anne oğul telefonla konuşurlardı uzun uzun...

Yalçın’ın sözünü ettiği sürprizin belgesi olmalıydı kendisine kargo aracılığıyla ulaşan mektup. Öyle düşünmüştü Bilal mektubu aldığında...

Yanılmamıştı... Okudukça hafızasına yazdığı satırlar hem duygulandırmış hem de meraklandırmıştı onu...

Bitip tükenmeyen hasretimın sebebisin can parem... Artık sonu gelsin şu kırgınlıkların ve bu yürek dağlayan hasret tükensin...

Babalar çocuklarından af dilemeyi âdet edinmemişlerse, evlat olana düşer barışı yeşertmek... Babalar gururlarına yediremezler hata kendilerinde olsa bile.

Sen inanan ve inancını yaşamaya gayret eden bir evlatsın. Babanın elini öpüp kırgınlığı sonlandırmak sana düşer, gel artık.

Töre dedikleri söz dinlemez anlayışın tabulaşan kuralları var, kabul. Ama o bir baba sonuçta, el öpmek sana düşer.

Baban eskisi gibi taş kalpli değil. Öyle hassaslaştı ki yüreği son günlerde, hissiyatını yazıya dökmek kolay değil.

İnanmayabilirsin belki ama senin adının anıldığı anlarda yüzünü dönüp gözyaşlarını saklar oldu bizlerden. Bir defasında, “Oğlun benden daha inatmış,” dedi ve gözleri doldu. İlk defa şahit oldum ağladığına.

Sana anlatmak istediğim sadece bu değil, şu hazırlandığın sınav her neyse tamamla da gel artık.

Abin evlendi, kuzenin Yalçın dünya evine girdi; hepsi mutlu.

“Gönül sarayım boş, misafirini bekliyor,” demişsin Yalçın’a. O saraya öyle bir kız buldum ki bu koca şehrin dillere destan güzeli. İffeti de güzelliği kadar övgüye değer. “Görünce beğenmeyenin ya kalbi ya da aklı yok,” denilen efsane bir kız sana bahsini açtığım.

Ona sadece resmini gösterebildim. Sükût edip başını önüne eğdi.

Gel, o sahibini bekleyen saray maralını görsün...

Sınav tamamı. Bilal çocukluk yıllarından bu yana hayallerini kurduğu hedefe ulaşmıştı. Çiçeği burnunda bir kaymakandı o artık...

Küçük bir sahil ilçesine atanmasının coşkusu ve annesinin yazdığı mektubun yürek büyüleyen satırları kalmıştı aklında. İşte o hayalle çıkıyordu yola...

Pes etme deli gönül, bu yolda durmak olmaz.

Gün batar şafak söker, karanlık böyle kalmaz...

Solmasın istiyorsan hülyalarının süsü,

Vuslatı emek ister, sevdalılar yorulmaz...

Şafak az sonra sökecekti. Nihayetsiz bir heyecan içindeydi yola çıktığında. Kalbine elif elif yağan büyülu hülyaların sarmalındaydı duyguları...

Uzundu yolu ve hasreti gözlerinde damla damla birikiyordu hatırladıkça varmak istediği şehri. Daha yolculuğun başlangıcındayken tükensin istiyordu aradaki mesafeler...

Günler önce annesinden aldığı mektubun hülasası vardı düşüncelerinde.

Vuslat yolculuğunun heyecanındaydı aklı. Başkentten yola çıktığında şafak sökümüne henüz hatırı sayılır bir zaman vardı.

Çocukluk ve gençlik yıllarının anıları, annesinin yazdığı sürpriz mektubun hafızasında kalan izlerini terennüm ediyordu tekerlekler hızla dönerken...

Adresine gelen annesinin mektubunu okuduğunda hem şaşırmış hem de kalbinde değişikliğe yol açan satırların heyecanına kaptırmıştı kendini... Bilmediği, şimdiye kadar derinden duymadığı, bambaşka bir heyecan hissi vardı yüreğinde.

Aracının tekerlekleri bile, gönlünü teslim alan o efsunlu satırların bestesini yaparcasına hızla dönüyordu asfaltın üzerinde...

Hatırı sayılır bir mesafe almasına rağmen, güneş daha yeni yeni bulutların arasından göz kırpmaya başlamıştı. Kasvetliydi hava. Güneş arada bir bulutların arasından çıkıyor, biraz sonra yeniden karanlıkların kuşatmasına giriyordu yeryüzü...

Doğanın görüntüsü aniden değişmişti... Sis artık yolların geçilmez olduğunun ikazını verse de Bilal bütün zorluklara rağmen içinde her gün biraz daha koyulaşan o hasreti bitirmek için basıyordu gaza...

Sıla özleminden de ziyade bir gönül hikâyesi vardı annesinden aldığı mektubun satırları arasında. Ona bütün tehlikeleri umursatmadan kanatlandıran, muhal bir sevdanın peşine düşüyüdü belki de...

Telefonla vermemişti annesi kendisini heyecanlandıran o haberi. Utanır, düşüncelerini açığa vuramaz kurgusu olmalıydı annesine o mektubu yazdıran...

Çıktığı bu yolculukta ona iki coşkuyu birden yaşatanlardan sadece biriydi bu mektup...